

Sygn. akt III Ca 1504/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Hupa-Dębska (spr.)

Sędzia SO Barbara Braziewicz

Sędzia SR (del.) Anna Hajda

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2014 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt I C 2168/12

oddala apelację.

SSR (del.) Anna Hajda SSO Magdalena Hupa-Dębska SSO Barbara Braziewicz

UZASADNIENIE

T. S. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 415 zł ustawowymi od dnia 11 października 2012 r. do dnia zapłaty oraz z kosztami procesu. Wskazał, że w dniu 9 września 2012 r. w wyniku zdarzenia drogowego uszkodzony został pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność Z. Ś., a którego to zdarzenia sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Powód wstąpił w prawa poszkodowanego na podstawie umowy cesji wierzytelności. Przedmiotem sporu jest nieuregulowana część odszkodowania, na którą składają się koszt najmu pojazdu zastępczego (225 zł), koszt opłaty parkingowej (90 zł) oraz opłaty za przygotowanie pojazdu do oględzin (100 zł). Pozwany spełnił na rzecz powoda jedynie część świadczenia tj. 400 zł z tytułu szkody całkowitej w pojeździe, 765 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego oraz 135 zł z tytułu opłaty parkingowej.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, kwestionując legitymację czynną powoda, który przedłożył jedynie kserokopię umowy cesji wierzytelności. Niemniej uznał swoją odpowiedzialność za wynajem pojazdu zastępczego przez

9 dni i wypłacił powodowi z tego tytułu 765 zł netto, przyjmując stawkę 85 zł netto za dzień. Nadto za parkowanie wypłacił 135 zł za dziewięć dni w stawce 15 zł za dobę. Zakwestionował żądanie wynagrodzenia za przygotowanie

pojazdu do oględzin, ponieważ powód nie wskazał, jakiego rodzaju czynności wykonywał w związku z przygotowaniem oględzin, a jedyną czynnością, jaką miał wykonać było otwarcie drzwi i maski samochodu.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 77 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie to zapadło przy ustaleniu, że w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 9 września 2012 r. uszkodzony został pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność Z. Ś., przy czym sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, który odpowiedzialność swą uznał, wypłacając odszkodowanie w wysokości 400 zł

z tytułu szkody całkowitej, 765 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego oraz 135 zł z tytułu opłaty parkingowej. Z. Ś. w dniu 10 września 2012 r. przelał na T. S. wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę wyrządzoną w jego pojeździe.

Ustalił też Sąd, że powód wystawił w dniu 11 października 2012 r. Z. Ś. faktury VAT za korzystanie z samochodu zastępczego na 990 zł netto za okres 9 dni, przyjmując stawkę dobową 110 zł netto za dobę oraz za parkowanie uszkodzonego pojazdu na kwotę 225 zł netto, licząc 25 zł netto za dobę, za 9 dni parkowania. Uzasadniony okolicznościami czas najmu pojazdu zastępczego nie był kwestionowany przez pozwanego i przyznał on odszkodowanie za

9 dni, przyjmując jednak stawkę za wynajem pojazdu w kwocie 85 zł za dobę. Za biegłym przyjął Sąd, że stawka ta odpowiada cenom stosowanym przez firmy specjalistyczne na rynku (...). Nadto przyjął, że uzasadniony okolicznościami czas parkowania pojazdu wynosił 5 dni (biorąc pod uwagę datę szkody i sporządzenia kosztorysu), uzasadniona stawka dobową za parkowanie wynosiła 20 zł netto, w związku z czym uzasadniony łączny koszt opłaty za parkowanie wynosił 120 zł. Ustalił też, że czynność przygotowania pojazdu do oględzin była zbędna, skoro udział pracownika powoda sprowadzał się w tym zakresie zaledwie do wskazania pojazdu rzeczoznawcy ubezpieczyciela i otwarcia samochodu, a powód nie wykazał, przez jaki czas jego pracownik był zaangażowany w oględziny i nie mógł wykonywać innych obowiązków.

W tych okolicznościach stwierdził Sąd, że powód posiada legitymację czynną w sprawie, gdyż wbrew zarzutowi pozwanego przedstawił oryginał umowy cesji wierzytelności jako załącznik do pozwu. Zgodnie z tą umową, przysługuje mu uprawnienie do żądania od pozwanego odszkodowania w zakresie odpowiedzialności za szkodę sprawcy, którą pozwany ubezpiecza, stosownie do art. 822 § 1 k.c. oraz art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Zgodnie z art. 361 k.c., odszkodowanie to ma stanowić pełną kompensatę doznanego przez poszkodowanego uszczerbku majątkowego

i obejmować wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki. Co do zasady zatem pozwany odpowiadał za koszty najmu pojazdu zastępczego, jednak spełnione przez niego z tego tytułu świadczenie w kwocie 765 zł pokryło w całości szkodę w tym zakresie. Przyjęta przez powoda stawka wynajmu 110 zł netto za dobę była bowiem zawyżona, zwłaszcza że uszkodzony pojazd był najniższej klasy, toteż wynajem podobnego pojazdu zastępczego w pełni rekompensuje szkodę. Również spełnione przez pozwanego świadczenie obejmujące zwrot kosztów parkowania pojazdu w kwocie 135 zł w pełni rekompensuje szkodę w tym zakresie, skoro uzasadnione koszty z tego tytułu zostały ustalone na poziomie 120 zł. Wobec uznania za zbędną czynności przygotowania pojazdu do oględzin, roszczenie o zapłatę z tego tytułu kwoty 100 zł ocenił Sąd jako bezzasadne.

O kosztach rozstrzygnął Sąd na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości i wnosząc

o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, przy zasądzeniu na jego rzecz kosztów postępowania za obie instancje. Zarzucił

naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego i uznanie, że koszty wypożyczenia auta zastępczego oraz koszty parkowania uszkodzonego pojazdu, pomimo ich udokumentowania fakturami należy rozliczać według sztucznie określonych średnich stawek rynkowych oraz uznanie, że powód nie miał prawa naliczyć opłaty za udział jego pracownika w oględzinach pojazdu przez rzeczoznawcę w sytuacji, gdy pojazd nie był naprawiany. Nadto zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to art. 363 § 1 k.c. poprzez uznanie, iż w sytuacji jeżeli poszkodowany dokonał wyboru naprawienia szkody tj. wypożyczył konkretny samochód zastępczy, to jego roszczenie ogranicza się wyłącznie do prawa refundacji tej usługi według cen średnich stawek rynkowych,

a nie ma on prawa domagać się zwrotu kosztów faktycznie poniesionych; art. 822 § 1 k.c. poprzez uznanie, że odpowiedzialność pozwanego nie obejmuje świadczenia za przygotowanie pojazdu do oględzin po szkodzie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i w pełni znajdowały oparcie w zgromadzonych dowodach, które nie były kwestionowane przez strony. Z tych przyczyn Sąd Okręgowy podziela je i przyjmuje za własne.

Odpowiedzialność pozwanego za skutki przedmiotowego wypadku drogowego nie była negowana w toku postępowania i ma źródło w regulacji art. 415 k.c. w związku z art. 436 § 1 k.c. oraz w postanowieniach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, zawartych przez pozwanego ze sprawcą wypadku drogowego i w regulacji art. 822 § 4 k.c., uprawniającej poszkodowanego do dochodzenia roszczenia bezpośrednio od pozwanego zakładu ubezpieczeń. Na zasadach ogólnych rodziła ona po stronie pozwanego obowiązek zapłaty poszkodowanemu odszkodowania za wynikłe w ich następstwie szkody. Zakres tego obowiązku wyznacza regulacja art. 361 § 1 k.c., zgodnie z którą pozwany jest zobowiązany do zrekompensowania szkód, będących normalnym następstwem zdarzeń, z którego one wynikły. Odpowiedzialność zarówno sprawcy, jak i ubezpieczyciela, obejmuje tylko celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki zmierzające do naprawienia szkody, stosownie do art. 363 § 1 k.c.

Za bezzasadny zatem wypada uznać zarzut apelacji, odnoszący się do przyjęcia przez Sąd Rejonowy zaniżonych kosztów wynajmu samochodu zastępczego. Powód przyjął stawkę w kwocie 110 zł netto za dzień wypożyczenia samochodu, natomiast Sąd ją ustalił na poziomie 85 zł netto za dzień. Opinia biegłego sporządzona w sprawie dowodzi, że zastosowana stawka przez powoda jest zawyżona, albowiem przeciętna dobową stawka w dacie szkody zważywszy na klasę pojazdu uszkodzonego i zastępczego wynosiła 85 zł netto. Nadto faktura przedłożona przez powoda nie określa jaki samochód został wypożyczony, co uniemożliwia weryfikację celowości

i ekonomicznego uzasadnienia tego wydatku, przy czym ciężar dowodzenia wysokości szkody

w tym zakresie spoczywał zgodnie z art. 6 k.c. na powodzie.

Podobnie rzecz wygląda z żądaniem zapłaty opłaty za usługi parkingowe w kwocie 225 zł, na co również powód przedstawił fakturę VAT. Powód i tym razem nie udźwignął ciężaru spoczywającego na nim stosownie do art. 6 k.c. i nie wykazał, aby przyjęta przez niego stawka

25 zł neto za dobę parkowania była ekonomicznie uzasadniona, natomiast Sąd przyjmując stawkę 20 zł za dobę oparł się na niekwestionowanej opinii biegłego i zasadnie przyjął, że wypłata przez pozwanego kwoty 135 zł tytułem kosztów parkowania w pełni naprawia szkodę w tym zakresie, zgodnie z art. 363 § 1 k.c.

Wreszcie domagając się kwoty 100 zł za przygotowanie pojazdu do oględzin, zgodnie

z regułami dowodzenia wynikającymi z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., wobec kwestionowania zasadności tego żądania przez przeciwnika, powód winien wykazać zarówno konieczność dokonania tej czynności, jej przebieg oraz wartość

w taki sposób, aby możliwa była weryfikacja zasadności tego żądania. Tymczasem powód, poza zawartym w pismach procesowych twierdzeniem o dokonaniu tej czynności i wystawieniem własnego dokumentu – faktury na kwotę 100 zł, nie zaoferował żadnego materiału dowodowego dla wykazania powyższych okoliczności. Zatem wobec zawartego w opinii biegłego stwierdzenia, że czynność przygotowania pojazdu do oględzin była całkowicie zbędna, przyjęć trzeba, że powód nie wykazał zarówno związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem, za które odpowiada pozwany, a poniesionym kosztem, jak również nie wykazał wysokości szkody w tym zakresie, co musiało skutkować oddaleniem jego żądania w świetle przepisów art. 361 § 1 k.c. i art. 363 § 1 k.c.

Zawarte w apelacji zarzuty uznać zatem należy za chybione i stwierdzić, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się wskazywanych w nich uchybień zarówno co do procedury, jak i prawa materialnego, prawidłowo je stosując.

Dlatego apelację powoda oddalono jako bezzasadną, stosownie do art. 385 k.p.c. Ponieważ powód przegrał postępowanie odwoławcze, nie mógł być też uwzględniony jego wniosek o zasądzenie kosztów tego postępowania, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, zawartą w art. 98 k.p.c.

SR (del.) Anna Hajda SSO Magdalena Hupa – Dębska SSO Barbara Braziewicz